

(1932 – 2018)

ABDULKÂFİ TÂLU

'Risale-i Nur Hizmetkârları Ağabeyleri araştırıp, bulup konuştuğça, bu kudsî Kur'anî hizmetin hangi şartlarla, nasıl ve kimlerle, hangi taşıyıcılarla bugünlere geldiğini daha çok, daha ayrıntılı öğreniyor, hayret ve hayranlığımız gittikçe çoğalarak artıyor...

O, ne büyük Üstad'mış, ne büyük bir müdebbirmiş ki, -güya- dört duvar arasına kapatıldığı, içerden ve dışarıdan kapısının kilitlendiği, insanlarla arasına derin uçurumlar, kalın duvarlar örüldüğü halde her sınıftan, her yaştan, her meslekten farklı mizaçları Allah ve Resulullah yolunda koşturmuş... Bazen hiç görüşmeden, bazen de üç-beş dakikalık tebessümülle, okşamasiyla ne özel kabiliyetler, ne fedakâr serdengeçtiler çıkarmış ortaya.

Abdulkâfi Talu bunlardan sadece birisidir... Hatıraları okununca görülecek ki o, yenilerin nazarında gizli kalmış gerçek bir fedaîdir...

Abdulkâfi ağabeyi ben de hiç duymamıştım. Ta ki, Mehmet Sarı ve Ali Demirel ağabeylerle yaptığım röportajlara kadar... Adı geçen ağabeyler onun yaptığı hizmetleri anlattıkları zaman, bir de kendisinden dinleyeyim diye randevu talep ettim, kabul edildik. Anlattıklarının teyidini de Ali Demirel ve Mehmed Sarı ağabeylerden önceden almış olduk.

Babasından İslâmî değerleri alamayan genç Kâfi, boşluk içinde yüzerken, Cübbeli Ahmed Hocanın babası Yusuf Ünlü vesilesiyle Risale-i Nur'u ve Bediüzzaman'ı duyar, tanır ve hiç tereddüd etmeden dört elle sarılır bu nuranî hizmete. Hemen Hz. Üstad'a bir ziyarette bulunur ve kısa zamanda her fedakârlığa hazır hale gelir, hizmet sevdalısı olur. O sırada İstanbul'da taksi şoförlüğü yapan Talu ağabey, artık ağabeylerinin verdiği her vazifeye koşmaya başlar. Bunların içinde, teksir kolu çevirmek ve askerî jiple ve askerî tayyare ile Risale-i Nur paketleri taşımak da vardır.

İkinci ziyaretinde Hz. Üstad'a şoförü olma talebinde de bulunur. Bediüzzaman'ın İstanbul'a yaptığı son ziyaretleri sırasında Hz. Üstad'ı karşılamak için giderken, taksisinde 'Ahmet Aytimur, Said Özdemir, Salih Özcan ve Av. Bekir Berk' olduğu halde çok sırlı bir araba kazası yapar. Hatta bu kazada Salih Özcan ağabeyin dudağı patlar, dişi kırılır. Tahkik namına Salih Özcan ağabeyle yaptığım görüşmede hâdiseyi aynen teyd etmiştir. Bunların anlatımı gelecek...

Abdulkâfi Talu, 'asabî ve sert mizaçlı' olduğunu kendisi söylüyor. Fakat biz şunu gördük onda; tok ve kalın sesiyle, celalli simasıyla olduğu gibi görünen ve yaşayan, celalli, mert, dürüst ve davaya çok sadakatlı, şefkatli bir nur talebesi... Çok da duygusal, bize hatıralarını kâh ağlayarak, kâh gülererek anlattı.

Bizlere farklı gelen adının bir hikâyesi var, bunu kendisi anlatıyor... Talu ağabeye ikinci bir ziyaretim daha olamadı. Abdulkâfi ağabey şimdi emekli olarak İstanbul Dudullu'da oturuyor, duasıyla hizmetine devam ediyor. İlk defa yayınlanacak olan hatıralarını yazıp

düzenledikten sonra, oğlu Ahmet Sait Talu vasıtasıyla kendisine tashih ve düzeltmeler yaptırdım.

Sohbetimizin sonunda Abdülkâfi Talû: "Bediüzzaman Hazretleri vefat edince, birisi bana 'EDDÂÎ' şiirini okudu, çok sinirlendim... Onu ezbere biliyordum ben... Ama manasını bilmiyormuşuz meğer... Orada Üstad'ın vefatına işaretler varmış..." Dedi. İşte bu vesile ile İstikbalden haberler veren sırlarla dolu bu şiir hakkında yaptığım bir çalışmamı, hatıraların sonuna ekledim. İnşallah istifadeye medar olur... Ömer Özcan

Abdulkâfi Tâlu Anlatıyor

1932 Maraş doğumluyum. Padişahlık zamanında İstanbulluları askere almıyorlarmış, pederim İsmail Faik Talu 'çocuklarım asker olsunlar' diye kaydımızı Maraş'a aldırılmış. Dedem aslında Batumlu. Babam oradan Trabzon'a sonra İstanbul'a gelmiş. Müteathitliğe başlamış, İstanbul'da Pembe Köşkü satın almış, fakat zamanla işleri bozulunca memur olmuş ve çok yer gezmiş; hapishane müdürlüğü, İmar-İskân müdürlüğü yapmış. Peder 1941'de Artvin'de iken vefat etti. Ben o zaman ilk mektep ikinci sınıftaydım. Alman Harbi bitince tekrar dede ocağı Fatih Çarşamba İsmailağa sokağına geldik, yerleştik. Sanat mektebinin orta kısmını son sınıftan terk ettim. İşçilik falan derken sonunda şoförlüğe başladım. İstanbul Belediyesinden şoför olarak emekli oldum.

Benim adım esasında Ahmet Kâfi Talu. Risale-i Nur'u tanıyınca ağabeyler bana Abdulkâfi demeye başladılar. Biz sekiz kardeş olunca bana "Yeter" manasında 'Kâfi' demişler. Benden sonra da bir kardeşim olunca ona da "Vâfi" adını vermişler. Yani yeterin de yeteri... "Talu" ise; iyi, hoş, güzel, seçkin, seçilmiş manasına geliyormuş, yeni öğrendim. Ben 1964'de 32 yaşında iken geç yaşta evlendim. Onun için bana akrabalar "Koca Damat" derler. Şimdi bir dairem var, Dudullu'da oturuyorum...

RİSALE-İ NUR'U TANIMAMA CÜPPELİ AHMED HOCANIN BABASI VESİLE OLDU

Ahmed Kâfi Talu gençliğinde

Risale-i Nur'u askerden geldikten sonra tanıdım. O zaman manen epey bocaladım, kendime bir çıkış yolu arıyordum. Bazı sorularım vardı... O sırada, şimdi Cüppeli Ahmed hoca var ya onun babası Yusuf Ünlü benim arkadaşım. Parlak Yusuf derlerdi ona; Çivici de derdik ona. O zaman topluiğne, çivi imalatı yapardı. Oğlu Ahmed o zaman küçüktü, sonradan Mahmut Hocaefendi cemaatine intisap etti. Üstad'a ve Risale-i Nur'a dosttur babası.

Bir gün Yusuf'la manevî sıkıntılarımı konuşup dertleşirken bu bana: "Abi ben seni nurculardan birisiyle tanıştırayım" dedi. Baktım getirdiği adam benim ilkokul arkadaşım Galip Gigin... Galip de Artvinlidir, Artvin'in eşrafındandır yani, ağa oğlu, yedi sülâlesini de tanıyorum tabi... İşte bu şekilde onunla beraber Risale-i Nur hizmetlerine dâhil olmuş olduk. Galip'le beraber Risalelerden okumaya başladık... Dertlerimi tedavi edecek ilacı bulmuştum...

Derken, ben asabî, sert mizaçlı bir insan olduğumdan ateş bacayı sardı. Evde abilerim var, ama onlar içkiciydi, kavga ediyordum onlarla. Evin de en küçüğü benim. Tabi netice olarak evi terk etmek mecburiyetinde kaldım. Hakkı Yavuztürk vardı, ben ona mülâyim mizacından dolayı 'Koyun Hakkı' derdim. Hakkı'nın babası Ekrem amca, Üstad'a yakın

olmuş birisidir. Yenikapı'da onun evi vardı, orayı kiraladık biz. Orada Galip Gigin, Üzeyir Şenler ve ben kalmaya başladık. Üzeyir bizim hocamızdı o zaman. O, risaleleri bizden çok daha iyi biliyordu. 'Ene ve Zerre' Risalesini ezbere bilirdi mesela...

İstanbul'da bir de Süleymaniye Kirazlımescid Sokakta 46 Numara denilen bir dersane vardı asıl. Orada Ahmed Aytimur ağabey kalıyordu. Yalnız 46 Numara küçüktü; Fırıncı, Birinci, Halil Yürür vardı orada da. O zamanki teksir işlerine katılırdık hep beraber. Çok teksir kolu çevirdik... Risale sandıklarını sırtımıza alır postaneye götürürdük. Ahmed Aytimur, ağabeyimizdi, çok ihlâslıydı... Fırıncı 24 saat çevirir, 24 saat uyurdu. Onun da öyle huyu vardı. Ben daha bekârim tabi...

HALİL YÜRÜR'ÜN FEDAKÂRLIĞI

Az evvel dediğim gibi biz Yenikapı'da oturuyoruz. Halil Yürür de Süleymaniye'de oturuyor, orada Risale-i Nur'un teksir işlerini yapıyordu. Biz aklımıza estikçe birbirimize gider gelirdik, gece yarısı bile... Bir gün rahmetli Mehmet Emin Birinci ile gittik Halil'in yanına. Çay falan derken acıktık biz... Garibanlık var ya, çayı kaynatıp kaynatıp içerdik. Acıkınca "Bir şeyin yok mu len Halil acıktık biz" dedik. "Var ama siz yemezsiniz onları" falan diye mırıldanmaya başladı. "Yeriz canım ekmek değil mi bu?" dedik. Meğer çöpten topluyormuş ekmekleri mübarek... Hâlbuki Halil çok ticaretli bir adamdır, çalışsa iyi kazanırdı... Ekmekleri getirdi ama belli, yani yere düşüp kalktığı... "Bunlar var, ben teksir yapıyorum, hizmet var, bir iş'te çalışmıyorum" dedi. Ağzımız açık kaldı. İçimiz çekmese de yedik artık biraz...

MEHMET EMİN BİRİNCİ'NİN ŞEFKATİ

Oradan ayrıldık, rahmetli Mehmet Emin Birinci'yle beraberiz. Tam İstanbul Müftülüğünün karşısında el kol kesilen masa kadar taş var ya, oraya geldik. Ben orada coşmuşum, "O zaman olsam ben de keserdim valla" dedim. Allah rahmet eylesin Birinci "Bana bak! Ben de o zaman Şeyhülislam olsam seni azlederdim" dedi. "Sen ne biçim insansın yahu? Ağzından salyalar akıyor, herkesin elini kolunu kesiyorsun iştahla; adam ömrü billâh kolsuz-bacaksız kalacak sen böyle konuşuyorsun. Biraz üzölsene, ben de seni azlederdim. Kırk senedir bu yolda çalışıyorsun daha bir arpa boyu ilerlemedin mi?" dedi. "Tık" diye ben de ses kesildi, dersimi almıştım. O taş hala orda duruyor olabilir.

BEN BABAMI SORUYORUM ÜSTAD 'ANNEN İYİDİR' DİYORDU

Herhâlde 1950'lili yılların başlarında olacak, Üstad'a Emirdağ'ında, ilk ziyaretim şöyle oldu:

Emirdağ'a vardığımda önce Mehmet Çalışkan ağabeyi buldum. "Ben Aytimur'un dersanesinden geliyorum, Üstad'ı ziyaret etmek istiyorum" dedim. Çalışkan abi "Kardeşim Van'dan gelenler var yirmi gündür bekliyorlar, Üstad kabul etmiyor" dedi. "Abi sen ne yapacaksın yahu, gönder adamını kabul ederse ne ala, etmezse etmez" dedim. Mizaç olarak sertim ya, orada da biraz çatıştık. Artık bizi oturttu. Üstad'a bir çocuk göndermiş. Üstad da kabul etti bizi elhamdülillah.

Huzura vardığımda, "hoş geldiniz" dedi Üstad. Hızlı konuştuğu için pek anlayamıyordum sözlerini. Beş dakika kadar ancak kalabildik yanında. Yüzüne gözüne de bakamıyorsun zaten.

Ben babam İsmail Faik Talu'yu dokuz yaşında kaybettiğim için, ahvalini merak ederdim hep. Babamın hayatı biraz karışıktır, tefecilik falan gibi... Ayrıca babam tiyatroyu ilk açanlardandı, Şehzadebaşı'nda. Bu sebeple bir ara Üstad'a, "Babam öldü ahiretteki durumu nasıl?" diye sordum. Fakat Üstad "Annen iyidir ona iyi bak" diye cevap verdi. Annem hayattaydı... Bir defa daha babamı sordum, Üstad yine aynı cevabı verdi, hep annemden bahsediyordu. Dönünce bunda bir iş var diye amcamlardan, babamın az önce anlattığım durumunu öğrendim... Üstelik babam bizimle de ilgilenmemiş boş şeyler öğretmişti. Abdesti, namazı, guslü öğretmemişti maalesef... Geldik tekrar medreseye...

ASKERÎ UÇAKLA VE ASKERÎ JİPLE RİSALE-İ NUR TAŞIDIM

Sene 1952. Bir gün Yenikapı'da Ekrem (Yavuztürk) amcanın evine Pilot Ali (Demirel) abi geldi "bir fedaî arıyorum" dedi. "Benim! Ne yapılacak abi?" dedim. "Bir tayyare kalkıyor Erzincan'a, Erzincan'dan da Malatya'ya gidecek, uçağın pilotu da Nur talebesi, biraz kitap gönderelim Erzincan'a, Malatya'ya, Diyarbakır'a Mehmet Kayalar'a" dedi. Ali ağabey arkadaşı pilotla önceden konuşmuş...

Geceleyn yumurtayı haşlayarak bana bir çavuş kimliği yaptılar. Yumurta haşlanıp sıcakken bir mührün üzerinden geçirilince arkadan kâğıda çıkıyordu. Sözde ben Üstçavuş'um. Birisinin kimliğinden kopya yapıldı. Birisi sorarsa bir kimlik bulunsun diye yapıldı bu iş. Çünkü oralara hep resmi adamlar girebiliyordu.

Üç çuval Risale-i Nur kitabını üç arkadaşıyla götürdük askeriye. Ali (Demirel) abi karşıladı, askeriye içine soktu bizi. O gidecek kargo uçağına koyduk kitapları. Ben daha hiç uçağı binmemiştim. Ali abi bana dedi ki; "Bak burada delik var, hafif çıkart, fazla çıkarırsan parmağın kırılır burada, burnunu daya hava alırsın bu delikten" dedi. Benim gibi, eşyaların olduğu yerde beş on subay falan daha vardı. Para vermeden gitmek için böyle idareten gidiliyordu. Tabi çoğunun elinde en fazla bir çanta var. Bir tek benim çuvalarım var. Beş kitabı bir paket olarak yapmıştık.

Tayyare kalktı Erzincan'a indik. Orada bir adres vermişti Aytimur abi bana, 10-15 kitap vereceğim. Bir paytona bindim adresi buldum. Herif huylandı bizden, almıyor kitapları. "Yahu kardeşim yapma, etme biz bunu askeri yerden çıkardık, yakalanırsız sonra..." Adamı ikna edemedim. "Senin yanlıştın var" dedi, almadı kitapları. Tabi o zaman yakalansa, korkuyor adam... Döndük tekrar tayyareye, babamızın çiftliği gibi tekrar yerleştirdik kitapları, ama kimse de sormuyor.

İşin en orijinal kısmı şimdi başlıyor:

Tayyare tekrar kalktı, Malatya'ya indik. O sıralarda da Malatya'da bir iki ay önce bir olay oldu; Hüseyin Üzmez, gazeteci Ahmet Emin Yalman'ı vurmıştu... Malatya'ya vardığımda vakit akşam namazına yakındı. Herkes çantasını alıp şıp diye gidiyor... Benim ise üç çuvalım var... Bunları taşımam lazım. Beşli paketler epeyce kalın oluyor, birini sağ koltuğumun altına, birini sol koltuğumun altına, birer tane de kırnaplarından tutup ellerime aldım. Heykel gibi yürümeye başladım. Merdiven de çok dik. Bir binbaşı, bir de asker selam verdiler bana, ben ne yapayım artık ellerim dolu, başımı öne doğru eğip selamlarını alıyorum. İçimden "Ey güzel Allah'ım bunu da becermeme yardım et, yoksa foyam meydana çıkacak" diye dua ediyorum. Merdiven çok dik, çabuk çabuk inemiyorum. Binbaşı halime baktı, askere bir işaret etti, asker benim ellerimdeki Risale-i Nur paketlerini aldı... Tabi daha var içerde... Asker biraz gidince hemen geri dönüp, tekrar aldım paketlerden. Üç dört sefer daha yaparak kitapların hepsini taşıdım jipe. Ben sivilim ama yaptığımız kimlik yanımda. Fakat orda bana askeri bir şey, hatta binayı sorsa birisi, bilmiyorum yani... "Yetiş Üstad! Şu işi görevim de ne olursam olayım" diye Allah'a dua ediyorum hep...

Bindik jipe, garnizona gidiyoruz artık. Jip benim paketlerimle dolu tabi. O günkü nöbetçi bölük komutanı Binbaşı "Hoş geldin kardeşim seni Allah gönderdi, bu gece benim misafirimsin" demez mi. Adamı tanımıyorum, ama arkadaş arıyordu herhalde... Eyvah dedim içimden, ben askerlikle ilgili bir şey bilmiyorum ki; beni iyi karşılaması hoşuma gidiyor ama foyam meydana çıkacak diye de korkuyorum. Ben artık Allah'a şefaati için "Ya Üstad yetiş" diye tespih yapıyorum.

Adamcağız çay kahve söyledi, içtik. Bir iki saat öyle geçirdik. Bana askerî bir şey açsa bilemeyeceğim. Kitaplar da orada duruyor... Adam "Bunlar ne? Rütben ne?" diye de bir şey sormuyor bana. Hep havadan sudan konuşuyor. Bir fırsatını bulsam kaçacağım. Biraz boşluk bulup da adamın yüzünü güleç buldum mu "Komutanım bana müsaade et de ben gideyim artık" diyorum. "Yok! Yahu misafirimsin beraber yer içeriz sabaha kadar" diyor bırakmıyor. Artık ben birkaç sefer böyle deyince çağırdı askeri, askerle beraber Risale-i Nur paketlerini tekrar jipe taşıdık. Asker sordu "Nereye gideceğiz?" "Bana bak! Ben buraya daha yeni geliyorum, bir caminin yanında bulunan bir otele götür beni" dedim. Al

şu parayı diye bir de harçlık verdim. Ama ben nasıl seviniyorum... Kurtuldum ya o kumandandan.

Bir taraftan da düşünüyorum, ben şimdi Diyarbakır'a gidince Mehmet Kayalar'ı nasıl bulacağım; Allah, gönderdi yanıma bir adam, o da nurcuymuş. O zaman Kayalar ağabeyin giydiği sarık gibi görünen takkeler vardı, öyle birini gördün mü anla ki, O nurcudur. Onunla Malatya'dan trene binip Diyarbakır'a aldık götürdük kitapları. Kayalar ağabeye teslim ettik. Diyarbakır ve Kayalar ağabeyin sohbetleri çok hoşuma gitti. Bir seneden fazla da orada kaldım. Sonra tekrar İstanbul'a 46'ya geri döndüm.

İstanbul'un ilk nur hâdimlerinden sağdan; Galip Gigin, Abdulkâfi Talu, Üzeyir Şenler, Servet Armağan

EL BÂKİ HÜVEL BÂKİ KARDEŞİNİZ ABDULKÂFİ

Ben öyle kalite adam değilim, ayak işlerine bakardım. Okumak, hele mektup yazmaktan hoşlanmam. Bana desen ki şurada bir ton kömür var onu mu taşırsın, mektup mu yazarsın? Ben kömür taşımayı tercih ederim. Bir gün Diyarbakır'dan 46 numaraya bir mektup göndermek gerekince ben mektubun başına şöyle yazdım: "Bismihî subhanehu, Aziz Siddık Kardeşlerim, El Bâki Hüvel Bâki Kardeşiniz Abdulkâfi,..". Çok gülmüşler o zaman bana. O sırada Sungur abi gitmiş 46'ya beni sormuş. "Yahu sorma gitti Kayalar'ın yanında kalıyor, bak mektubu var" demişler. Sungur abi okuyunca başlamış gülmeye. Onun için bazı toplantılarda beni gördüğü zaman "Ooo, El Bâki Hüvel Bâki kardeşiniz Abdulkâfi geliyor" der.

İKİNCİ ZİYARETİMDE ÜSTAD'TAN ŞOFÖRLÜK TALEP ETTİM

Teksir işleri falan hızla sürüyordu İstanbul'da, ben de elimden geldiği kadar ayak işlerini yapıyordum. 1956'da Ankara'da Sözler kitabının ilk baskısı yapılacağı zaman, tab işlerini hazırlayan Atif Ural'a yardım için, Ankara'ya gittim ben. Ankara'da Samanpazarı'nda kaldım. Hakkı Yavuztürk de o zaman Ankara'da askerdi. Mustafa Türkmenoğlu, mühendis Ahmed Kalgay Ural vardı. Ben yine ayak işlerini yapıyordum.

O sırada Üstad hazretlerine gitmek icap etti. Orada bir kelimenin Türkçe karşılığını bulamadılar da, onu Üstad Hazretlerine sormaları gerekti. O hangi kelimeydi şimdi unuttum. Matbaayı durdurup acil gittik Isparta'ya. O sırada orada Üzeyir Şenler askerdi, Üstadın yanında kalıyordu...

Yalnız benim bir niyetim vardı; hani ben şoförüm ya, Üstad'ın da o zaman arabası var, Ceylan abi falan sürüyor. Ben de istiyorum ki Üstad'ın yanına, Medreset-üz Zehra'ya gideyim, orada şoförlük yapayım. Üstadın yanında kalmak için yanıyorum ben... Beni de götürün dedim, zorla kabul ettirdim. Türkmenoğlu ile daha samimiydim, o yardım etti bana. Pendiklidir Türkmenoğlu.

Üstad hazretleri kabul etti bizi. Yanında Zübeyir ağabey vardı, bize o tercümanlık yapıyordu. Zübeyir ağabey Üstadın baş tarafında, onun yanında Türkmenoğlu, Türkmenoğlu'nun yanında da ben oturuyorum. Üstad karyolasında...

En nihayet Üstad "Kardaşım, şimdi Hüsrev'i de ziyaret edin, ilk trenle gidin, vazifeye devam edin, safa geldiniz" dedi.

Ben artık Türkmenoğlu'nu dürtüp duruyorum. Adeta ayağını parçalıyorum 'Söyle!' diye. Söyleyemedi, o da kalktı. Ben hâlâ oturuyorum, kaldım Üstad'la karşı karşıya. Edep dışı "Üstadım ben size şoför olmak için geldim" diyeceğim ama sadece 'Üstadım' dediğimi hatırlıyorum... Ben daha gerisini söyledim mi, söylemedim mi bilmiyorum. Hakikaten çöktüm kaldım orada. Üstad'ın yanında benim diyen adam bile konuşamaz yani, yaşadım bunu ben. Üstad "Kardaşım" dedi kolunu ileri doğru hızla uzatarak, başımı böyle avucuyla okşadı, sanki mübarek ağzından nurlar saçıyordu. Herkes dışarı çıkmış, Abdulkâfi nerede diye konuşuyorlar, seslerini duydum ama hareket edemiyorum. Sonra iki kişi geldi, kollarıma girdiler, beni kaldırıp dışarı çıkardılar. Ayakta zor duruyordum, dışarıda duvara yaslandım. "Yahu ne yaptın sen?" dediler. Vallahi elini şöyle sallasaydı, ben yedi kat yerin dibine gitmiştim yani... (Kâfi ağabey hıçkırarak ağlıyor) Oysa sadece başımı okşadı... Yemek olarak biraz ekmek verdiler. Sonra Hüsrev ağabeye gittik. Trenle tekrar Ankara'ya geri döndük.

SÜLEYMANİYE 46'DA KİTAPLAR BİR ODAYA MÜHÜRLENİNCE

Ankara'da Mektubat kitabı 5 bin adet basılınca, ciltlenmeleri için İstanbul'a, Süleymaniye 46 Numara'ya getirdik. Kitap ciltleme işlemleri daima İstanbul'da yapılırdı. Polisler haber almış... Alt kat, arka tarafta oda dolusu kitap vardı. Polis baskın yaptı. Bize 'bir kişi yeddi emin lazım' dediler. Yani bu kitaplara kefil... 'Ben varım' dedim. "Ama dayağa dayanıklı mısınız?" dediler. "Ooo dayağa çok iyi dayanıklıyım" dedim. Yazdı bir şeyler imzaladık. Polisler gittiler. Aytimur'a "Abi boş ver yeddi emini falan bu kitapları kaçırırım" dedim. Pencere vardı arka tarafta kitapları oradan çıkardık, mühür kapıda duruyor. Allah onlara unutturdu, ne dayak yedik ne de başka bir şey, çağırmadılar bile.

Başka bir gün de dersaneyi basıp bütün kardeşleri götürmüşler karakola. Gittim kimse yok. Komşulara sordum, "onların hepsini alıp götürdüler karakola" dediler. Gittim doğru karakola, polislere; "Ben de orada yatıyorum yahu, ben de arkadaşlarımla yanına girmek istiyorum" dedim. "Yok, yahu bu kadar yeter sen git" dediler" bana, almadılar. Beni, bu deli doluluğum kurtarıyordu. Onlar salıverilene kadar 3-5 gün medreseyi bu fakir idare etti.

VEFATINDAN ÖNCE ÜSTAD İSTANBUL'DA

Üstad hazretlerini, İstanbul'a en son gelişinde de gördü bu fakir.

1959 senesinin son günleri... Ahmed Aytimur ağabey Süleymaniye 46'ya çağırttı beni, hemen gittim. O zaman bir Hudson araba kullanıyordum İstanbul'da. Araba başkasının, ben taksî şoförlüğünü yapıyordum yani. Akşamları 46'da yatıyorum... Ahmed Aytimur abi dedi ki: "Abdulkâfi araban sağlam mı?" "Sağlam abi" dedim. "Bak Üstad Hazretleri İstanbul'a gelecek, sen hazır ol, sana haber vereceğim" dedi. "Tamam, abi" dedim.

O gün geldi, Ahmet abi beni tekrar çağırdı "Şimdi sen Avukat Bekir Berk'e gideceksin, o ne derse onu yapacaksın" dedi. "Tamam, abi" dedim. Bekir Berk'in yazıhanesi Cağaloğlu'nda, gittim. Bekir Berk bana dedi ki "Sen Kadıköy'e git, orda bizi bekle." Gittim... Kadıköy'e o zaman daha köprü yok tabii. Her gelen vapura bakıp bekliyorum artık. Ne kadar bekledim bilmiyorum, ama yok... Sonra Ahmet Aytimur, Tillolu Said (Özdemir), Salih Özcan, Bekir Berk geldiler, bir de ben.

Kadıköy İskelesinden kalktım gidiyorum, bir kaza yaptım ben. Yılanmış şoförüm aslında, ama bir hikmeti var, sonra anlaşıldı. Dörtyol ağzına geldik, koca bir baba vardı orada, o babaya bir vurdum, sol taraftan savrulduk. Ben zannettim bir parke taşına vurduk. Kapıya yüklendim açılmıyor. O zaman herhalde Salih Özcan'ın dişi kırılmış olacak, dudağı patlamıştı. Artık biz saf dışı olmuştuk. Bana "sen işine bak" dediler. Onlar başka taksiye binip gittiler. Benim arabada gidecek hal yok... Polis geldi "Bana bak sen iyi bir adama benziyorsun, resmi muamelele koymayacağım, ama şu çarptığın babayı düzelttir, gel ehliyetini, ruhsatını götür" dedi. "İyi tamam" dedim. Bir at arabası tuttum o babayı koydum, götürdüm, yaptırdım, boyattım yerine koydum. Ama akşam oldu... Araba için mal sahibine haber verdim, o ilgilendi.

Akşama doğru Üstad'ın kaldığı Çemberlitaş Piyer Loti oteline geldim. Üstad'ın kaldığı kata çıkmak istiyorum fakat polis bırakmıyor. "Yahu al sana hüviyet, al sana ehliyet ne istiyorsan vereyim, ben bu zatla Allah rızası için görüşmek istiyorum, adamı mı korkutuyorsunuz, bir kere sen buranın kâtibi değilsin polissin, hapse de girsem ben bu zatı göreceğim" dedim. "Seni kabul edecekler mi bakalım?" dedi. "Et telefon, kabul etmezlerse gitmeyiz" dedim. Telefon etti. "Kim?" demişler "Kâfi" deyince, bırakın gelsin demişler. Çıktım, baktım kapının önünde birikme var. Onları hadi çekilin deyip elimle yol açtım. Delikten baktım Üstad hareketli, arasına görülüyor. Ceylan Çalışkan ile şimdi prof. olan Zekeriya Kitapçı geldi, ben de onlarla girdim içeriye. Ceylan'la aram çok iyiydi. Bir yere sıkıştım oturdum.

31 Mart hadisesini anlatıyordu Üstad. Hurşit Paşadan, gösterilen idamlardan, Hareket Ordusundan bahsediyordu. Beraattan sonraki Ayasofya'ya yürüyüşünü "Yaşasın zalimler için cehennem" deyişini anlattı Üstad. Ben bunları bizzat kendisinden duydum. İçerde belki 15-20 kişi vardık. Üstad'ın o anda sesi iyi çıkıyor, hem de elleriyle, kollarıyla anlatıyordu. Sonradan öğrendim ki, o gün Üstad otele girerken olaylar olmuş. Gazeteciler Üstad'ı taciz etmeye çalışıyorlarmış. Ağabeylerin arasında Üzeyir Şenler de var... Orada onlara karşı çıkıyor... Allah'tan ben o gün kaza yapınca gecikmişim, yoksa vururdum o gazetecileri. O da Allah'ın hikmeti. Ben saf dışı kalmasaydım hadise çıkardı. Meşrebim böyle... (Bahsedilen hadiseler, bu kitaptan, Üzeyir Şenler'in hatıralarından, ayrıntılı olarak okunabilir.)

ÜSTAD'IN VEFATINA İNANAMADIM MEHDİ'NİN DAHA İŞLERİ VARDI...

Mart 1960... Taksiye bir müşteri almış, Taksim'den Aksaray'a gidiyordum; Unkapanı'na geldiğimde bir akşam gazetesi satan adam bağılıyor "Bediüzzaman Said Nursi öldü!" diye. "Eyvah!" dedim. Müşteriye "İn burada, senden para mara istemiyorum" dedim. "Ne oldu?" dedi adam. "Benim Üstad'ım ölmüş, in burada" dedim.

23 Mart 1960 tarihinden bir gün sonra Hz. Üstad'ın cenaze merasiminden kıymetli bir hatıra...
En sağda önde Abdulkâfi Talu, Av. Bekir Berk ve Dr. Tahsin Tola

Kirazlımescid 46 Numara'ya vardım, her taraf dolu. Arabayı sahibine gönderdim. Bir araba tuttuk yola çıktık. O araba da yolda yandı. Başka araba tutarak yola devam ettik. Ben, Fırıncı, Abdullah beş kişiydik.

Urfa'ya vardığımızda oteller dolmuş zaten. Çayırdı, bayırda yattık. 'Nasıl olur bu iş; Üstad'ın, Mehdi'nin daha işleri var...' diye düşünürken. Birisi 'Eddaî' şiirini okudu, çok sinirlendim. Onu ezber biliyorum ben, ama manasını bilmiyormuşuz meğer. Orada Üstad'ın vefatına işaretler varmış. Üstad'ı bir gün önce defnetmişler. Gıyabında cenaze namazını kıldık, İstanbul'a döndük.

Altı ay kadar sonra yani 1963'den sonra Kirazlımescid 46 Numara'dan ayrıldım. Annem yaşlanmıştı. 1964'de evlendim, 4 evladım 7 torunum var. Sağlığım elverdikçe gidip geliyoruz, ama eskisi gibi değil yani.

***

EDDAÎ

İstikbalden haberler veren sırlarla dolu bir şiir

Eddaî, "Duacınız. Mâlum bir duacı. Hayrınızı isteyen" anlamında imza yerine yazılan bir tabirdir. Üstad Bediüzzaman Said Nursi Hazretleri tarafından, vefatından 40 sene evvel telif edilmiştir. Risale-i Nur'da iki yerde, Sözler ve Şualar kitaplarında vardır. İki şiir arasında tek kelimelik sırlı bir fark vardır.

Eddaî istikbalden haberler veren sırlı bir şiirdir... "Ağabeyler Anlatıyor" isimli kitaplarım için röportajlar yaptığım bazı kadim ağabeylere bu sırlı şiiri de sordum. Said Özdemir, Abdullah Yeğin, Mustafa Pestil bunlardan bazılarıdır. Bu sohbetler sonunda, şiirdeki birçok esrarın kendi âlemimde açıldığını gördüm... Hayret, takdir ve hayranlık içinde kaldım... Bu vesile ile bunların bazılarını okuyucularıyla paylaşmak istedim. Lütfen altı çizili ve koyu karakterli kelimeleri biraz daha dikkatli okuyalım...

EDDAÎ

(**)Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde

Said'den yetmiş dokuz emvat (***) bâ-âsam âlâma.

Sekseninci olmuştur, mezara bir mezar taş.

Berberer ağlıyor (****) hüsrân-ı İslâm'a.

Mezar taşıyla pür-emvat enindar o mezarımla

Revanım saha-i ukba-yı ferdâma.

Yakînim var ki: İstikbal semavatı, zemin-i Asya

Bâhem olur teslim, yed-i beyza-yı İslâm'a.

Zira yemin-i yümn-i imandır

Verir emn-ü eman ile enama...

(**): Bu kıt'a, onun imzasıdır.

(***): Her senede iki defa cisim tazelendiği için iki Said ölmüş demektir. Hem bu sene Said yetmişdokuz senesindedir. Her bir senede bir Said ölmüş demektir ki, bu tarihe kadar Said yaşayacak.

(****): Yirmi sene sonraki bu şimdiki hali, hiss-i kabl-el vuku' ile hissetmiş.

Kelimeler: (Eddaî:Duacınız) (Emvat:Ölümler) (Bâ-âsâm:Günahlarla birlikte) (Âlâm:Elemler) (Hüsrân-ı İslâm:İslâmın maruz kaldığı tehlikeler) (Pür-emvat:Ölümlerle dolu) (Enindar:İnleyen) (Revan:Gidiş) (Saha-ı ukbâ-yı ferdâ:Yakın gelecekteki ahiret meydanı) (Yakîn:Kesin ve kat'î) (Zemin-i Asya:Asya kıtası) (Bâhem:Birlikte) (Yed-i Beyzâ-yı İslâm:İslâm'ın parlak eli) (Yemin-i yümn-ü iman:Emniyet ve korkusuzluk) (Enâm:Halk, insanlar)

• **Mezarının yıkılacağına işaret: "Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde"** kıta'sı ile mezarının yıkılacağına açıkça işaret ediyor. Said Özdemir Ağabey diyor ki: "Biz mezar yıkılır mı? Herhâlde burada bir mecaz, bir işâret, bir remiz var, bir hikmet var diye

düşünürdük. Fakat gördük ki mecaz değilmiş, mezarı hakikaten balyozla kırılıp yıkıldı.”

- **Vefat edeceği tarih:** Üstad Hazretleri 1960’da vefat etmiştir. Miladî 1960, hicri 1379’a tam olarak tekabül eder. **“Said’den yetmiş dokuz emvat bâ-âsam âlâma”** derken, **“yetmiş dokuz”** kelamı ile, vefat edeceği 1379 (1960) tarihini tam olarak söylüyor. Abdullah Yeğin Ağabey diyor ki: “Biz bu şiire bakarak, acaba Üstadımız 79 sene mi yaşayacak diye düşünürdük hep. Aynı sene gelince gördük ki vefat edeceği tarihi söylüyormuş.”
- **1960 ihtilaline işaret:** **“Sekseninci olmuştur, mezara bir mezar taş”** kıta’sı, bir sonraki **“Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâm'a”** kıtası ile birlikte iki işaret verir. Birisi: Bediüzzaman, Hicri 25 Ramazan 1379’da vefat ettikten üç ay sonra 1380’e girildi. Ama miladi 1960 henüz devam ediyordu. İşte aynı sene içinde 27 Mayıs 1960 ihtilâli oldu, **“Sekseninci”** kelimesi bu ihtilale bakar. Zira o tarih ve bu kıta içindeki mana, aynı noktada kesişir. Tarih: 1380. Mana: Müslümanların ağlayacağı bir hadise. Kesildiği nokta: 1960 ihtilali.
- **Yeni bir mezar:** İkincisi: 1380 (12 Temmuz 1960) tarihinde Üstad’ın mezar yeri değiştirilerek Urfa’dan alınıp Isparta’ya getirilmiştir. **“Sekseninci”** ve **“Mezara bir mezar taş”** kelimeleri ile, tarihiyle beraber (1380) yeni bir mezar taşına, yani, yeni bir mezara sahip olacağına apaçık bir şekilde işaret eder. Çünkü “1380 tarihi” ve “yıkılıp kaçırılmış yeni mezara bir taş” manası, aynı noktada buluşmaktadır.
- **İhtilal çok menfi olacak:** **“Beraber ağlıyor hüsrân-ı İslâm'a”** kıta’sıyla da, 1379’un son günlerinde başlayıp, 1380’de şiddetini arttıran (1960) ihtilalinin çok menfi olacağını, yani İslamın zararına ağlanacağına işaret eder. Öyle de olmuştur... Bir önceki kıta ihtilalin tarihine, bu kıta ise Müslümanları ağlatacak özelliğine bakar. O günleri yaşayan bütün ağabeyler, 60 ihtilalinde kendilerinin ve sair Müslümanların çektikleri sıkıntı, takip ve tarassutları hep anlatmışlardır... Av. Gültekin Sarıgül diyor ki: “1960 ihtilalinin hazırladığı zeminle, adli sistem siyasetleştirilmiş ve daha sonraki yıllarda Müslümanlar aleyhinde üç bin’e yakın dava açılmıştır.”
- **Dünya İslam’a dönecek:** Fakat Üstad Bediüzzaman Hazretleri sonunda güzel müjdelere veriyor. **“Yakınım var ki: İstikbal semavatı, zemin-i Asya. Bâhem olur teslim, yed-i beyza-yı İslâm'a.”** Said Ağabey diyor ki: “Hiç şüphesiz bir şekilde, gerek istikbâl semavatı, gerekse Avrupa ve Asya İslâmın parlak eline beraber teslim olacaklardır. Bu müjdelere şimdiden çıkmaya başladı elhamdulillah...”
- **İmanın bereketi ve verdiği emniyet:** **“Zira yemin-i yümn-i imandır. Verir emn-ü eman ile enama...”** Said Ağabey: “İmanın bereketi insanlığa emn ve emniyet, sülh, huzur ve saadet getirecektir... İnşallah Üstadın bu müjdelere de, diğer haber verdikleri gibi görünecektir. Ve Asr-ı Saadete yakın bir asır yaşanacaktır...”
- **İkinci mezar yerinin bulunma tarihine işaret:** Risale-i Nur’da iki tane “Eddaî” şiiri vardır. Birisi “Sözler” kitabının sonunda, diğeri, “Şua’lar” kitabının 13. Şua’sı içindedir. Sözler Mecmuasındaki Eddaî’de **“yetmişdokuz”**, Şua’lar’da ise **“altmışdokuz”** târihleri geçer.

Bunun hikmetini, Üstad Bediüzzaman Hazretlerinin Urfa’dan Isparta’ya kaçırılan kabrini 1969 yılında bulan Mustafa Pestil Ağabey (Minareci Mustafa) şöyle izah etmiştir:

“Ben Üstadımızın Isparta’daki kabrinin yerini vefatından dokuz buçuk sene sonra, 1969 da buldum... (...) Mübarek Üstadın yüzünde hiçbir bozulma yoktu... Yalnız bir yerine ilaç dökmüşler belli oluyordu... (...) Burada bir şey daha var... Sözlerdeki Eddaî şiirinde:

Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde

Said’den yetmiş dokuz emvat bâ-âsam âlâma.

Diyor Üstad Hazretleri. Üstadın hicri takvime göre vefat târihi 1379 dur, bu ona işaret eder. Şua’lardaki Eddaî şiirinde ise:

Yıkılmış bir mezarım ki, yığılmıştır içinde

Said'den altmış dokuz emvat bâ-âsam âlâma

Demektedir Üstad Hazretleri. Burada **69** ifadesiyle Üstadımız, Isparta'daki yeni mezarının 10 yıl sonra bulunduğu, milâdî **1969** senesine işâret etmektedir. 10 sene fark da bunu gösteriyor." Minareci Mustafa Ağabeyin izahı böyle...

• **Kabir yerinin gizli olacağına işaret:** 1969 tarihinde mezarının yerinin bulunması ve Üstad'ın buna işareti, kabrinin gizleneceğine ve kaybedileceğine de işaret eder. Zira bir şeyi bulmak fiili, gizli veya kayıp olma keyfiyetine bağlıdır. Bediüzzaman'ın, "Dünyada insanlarla görüşmekten beni men eden ihlâs hakikatı, ahirette de kabrimin bilinmemesini iktiza eder..." şeklindeki kerametli vasiyeti bu işarete ayrı bir anlam katmaktadır.

• **Üçüncü Said dönemine işaret:** Aynı meseleyi yani "**79**" ve "**69**" farkını Abdullah Yeğin Ağabey'e de sordum. Şöyle bir izah getirdi: "Üstadın vefat tarihi Hicri 1379, Miladi olarak 1960'dır. Burada Üstad vefat târihini tam olarak söylüyor. "**79**" târihi tam tevafuk ediyor. 13. Şua'daki Eddaî şiirinde geçen "**69**" ise, bundan 10 sene evvele 1950'ye (1369) rast geliyor. Tam hikmetini bilmiyorum ama, "1950" den sonraki hayatı 3. Said dönemidir. Bütün hizmeti şahs-ı mânevîye bıraktığını söylediği târih oluyor. Allah-ü âlem buna işaret etmiş olabilir."

NOT: Bu metin, "RİSALE-İ NUR HİZMETKÂRLARI AĞABEYLER ANLATIYOR" kitaplarının kayıtlarından istifade edilerek hazırlanmıştır. Şiirin zahir manası lûgata bakılarak kolayca çözülebilir. Çalışmamız istikbale aid sırlar üzerine olmuştur.

Ömer Özcan